VOORSCHRIFTEN

VOOR HET

GEVECHT

VAN

EN TOT HET

HOUDEN VAN OEFENINGEN

BIJ

DE INFANTERIE.

LEMBAGA KEBUDAJAAN
INDONESIA

VI-44

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

VI - 44

VOORSCHRIFTEN

VOOR HET

GEVECHT

VAN

EN TOT HET

HOUDEN VAN OEFENINGEN

BIJ

DE INFANTERIE

2e DRUK.

BATAVIA,
ALBRECHT & RUSCHE
1893.

BAT. GENOOTSCHAP VAN KENNIS

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

VOORSCHRIFT
VOOR HET
GEVECHT.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

BETEEKENIS

DER

VOORKOMENDE VERKORTINGEN.

Br.-C^t.	Brigadecommandant.
B.-C^t.	Bataljonscommandant.
C.-C^t.	Compagniescommandant.
C.-C^n.	Compagniescommandanten.
P.-C^t.	Pelotonscommandant.
P.-C^n.	Pelotonscommandanten.
S.-C^t.	Sectiecommandant.
S.-C^n.	Sectiecommandanten.
G.-C^t.	Groepscommandant.
G.-C^n.	Groepscommandanten.
R.-S.	Recrutenschool.
C.-S.	Compagniesschool.
B.-S.	Bataljonsschool.
Afd.	Afdeeling.
G. v. h. O.	Grondslag van het onderricht.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

INHOUD.

Bladz.

Algemeene bepalingen omtrent het gevecht der compagnie. . . . . 1.
Vuren . . . . . 7.
Aanvallend gevecht der compagnie. . . 12.
Verdedigend gevecht der compagnie. . . 23.
Algemeene bepalingen omtrent het gevecht van het bataljon. . . . . 29.
Aanvallend gevecht van het bataljon . . 32.
Verdedigend gevecht van het bataljon . . 40.
Het gevecht der brigade . . . . . 43.
Handelingen tegen onverhoedsche aanvallen en tegen cavalerie . . . . . 47.
Voorziening in de behoefte aan munitie. . 49.
Vervoer van gewonden . . . . . 51.
Bevelvoering en gebruik van signalen . . 52.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL R.I.

Tanggal : 29-06-2010
Nomor Induk : 541/PN-MUSEUM/10
BIB - ID : 7829460
ITEM - ID : 030909329
Asal : Museum Pusat

HET GEVECHT

DER

COMPAGNIE.

ALGEMEENE BEPALINGEN OMTRENT HET GEVECHT DER COMPAGNIE.

§ 1. Elk gevecht moet, zoo mogelijk, worden voorafgegaan door een verkenning en het uitvorschen van de bedoelingen der tegenpartij. Het terrein waarop het gevecht zal plaats vinden behoort, zooveel de omstandigheden dit toelaten, te worden gekend om daarvan op de beste wijze te kunnen partij trekken.

Zoodra de troepen, die met den veiligheidsdienst belast zijn, kennis geven van de nabijheid des vijands of deze op andere wijze blijkt, zal de C.-C^t. hem zoo goed mogelijk verkennen en bijaldien hij tot het gevecht besluit, in verband met hetgeen hem thans omtrent de tegenpartij bekend is en met de gesteldheid van het terrein, een plan ontwerpen.

De oudste officier behoort bekend te zijn met

alle bijzonderheden, waarvan de wetenschap noodig kan zijn bij eventueele vervanging van den C.-C'.

Het gevechtsplan wordt zooveel doenlijk ook aan de andere S.-C^{n}. medegedeeld.

§ 2. Het gevecht kan worden gevoerd in *gesloten* orde, in *gesloten orde met tusschenruimten*, en in *verspreide* orde.

In elk dezer gevallen wordt eene reserve aangewezen, welke nimmer in haar geheel aan de laatste beslissende handeling deelneemt; een gedeelte, al is dit ook klein, moet voor onvoorziene omstandigheden beschikbaar blijven.

§ 3. De *verspreide* orde maakt de gevechtsleiding moeielijker dan de *gesloten* orde; daarentegen kan in de eerstgenoemde beter van het terrein worden partij getrokken tot vermindering van verliezen door het vuur des vijands en tot het opvoeren der eigen vuuruitwerking, terwijl de soldaat vrijer in zijne bewegingen is.

In de *gesloten* orde en ook, hoewel in mindere mate, in de *gesloten orde met tus-*

schenruimten zijn de leiding en het overzicht minder moeielijk, komen het voorbeeld en de invloed der aanvoerders beter tot hun recht en wordt het moreel van den troep minder op de proef gesteld.

De *verspreide* orde wordt nimmer toegepast bij verrassingen en nachtgevechten en in den regel evenmin tegenover een Inlandschen vijand, als deze met overmacht vervolgt of hoofdzakelijk zijn kracht zoekt in stoutmoedige aanvallen met het blanke wapen en zeer bedreven is in het hanteeren daarvan en in het gebruik van het terrein.

De C.-C^t. beslist in welke der genoemde vormen zal gevochten worden.

§ 4. Bij aanwezigheid van een gevechtstrein wordt bij voorkeur niet meer dan één groep als dekking daarvan bestemd en vooraf aangewezen.

§ 5. Bij de algemeene regels, welke hieronder voor de wijze van aanval en verdediging gegeven worden, is, behoudens in de afzonderlijk genoemde gevallen, als grondslag aangenomen, dat het gevecht op open terrein plaats heeft.

De afstanden, daarbij voor de gevechtshandelingen opgegeven, strekken slechts om de gedachten te bepalen; zij zijn in de werkelijkheid van verschillende omstandigheden afhankelijk, als: de handelingen des vijands, de gesteldheid van het terrein, den toestand der troepen, enz.

§ 6. Bij het gevecht in *verspreide* orde vormt de compagnie eene tirailleurlinie met soutiens en eene reserve; de beide laatste kunnen soms slechts één linie uitmaken.

De tirailleurlinie en de soutiens maken de *gevechtslinie* uit.

§ 7. De taak der tirailleurlinie is in het algemeen: bij den aanval met orde en zonder onnoodig oponthoud tot zoo dicht mogelijk bij den vijand voort te rukken, dezen aldaar door een krachtig vuur te schokken, daarna gesteund door de soutiens en, zoo noodig, ook door een deel der reserve tot den stormaanval op de vijandelijke stelling over te gaan en hem daaruit te verdrijven; bij de verdediging, door krachtig vuur den aanvaller te beletten tot de ingenomen stelling door te dringen.

§ 8. De soutiens hebben tot taak, de tirailleurlinie in hare handelingen te steunen; zij moeten tot dat doel steeds gereed zijn de tirailleurlinie te versterken, haar mede te slepen tot het voorwaarts gaan en aanvallen op de vleugels zoomede flankaanvallen af te weren.

§ 9. De reserve dient tot het beschermen van flanken en rug. Zij kan bij den aanval voor een deel worden gebruikt voor het medeslepen van de vereenigde tirailleur- en soutienlinie tot den stormaanval, terwijl het overige in eene opnamestelling achterblijft en zoo mogelijk den stormaanval door vuur ondersteunt.

Bij de verdediging is hare taak: de gevechtslinie te ondersteunen en een doorgedrongen vijand terug te werpen.

Zoowel bij den aanval als bij de verdediging dient de reserve om den terugtocht te dekken en kan een gedeelte daarvan de taak der soutiens overnemen, wanneer deze in de tirailleurlinie hebben plaats genomen.

§ 10. Als algemeene regel geldt, dat versterking der tirailleurlinie door de soutiens — behalve bij onverhoedsche aanvallen — niet dan

op last van den C.-Ct. geschiedt, en dat deze de beschikking over de reserve behoudt.

§ 11. Het uitvoeren van de verschillende bewegingen, welke in de *verspreide* orde kunnen noodig zijn, zoomede het gebruik maken van het terrein geschieden op de wijze en naar de beginselen aangegeven in het 2de artikel van de 4de Afd. R.-S.; hetgeen dáár omtrent de afstanden en tusschenruimten is voorgeschreven geldt ook bij het gevecht der compagnie.

§ 12. In de *gesloten orde met tusschenruimten* worden de sectiën *gesloten* opgesteld op afstanden en met tusschenruimten door den C.-Ct. te bepalen.

§ 13. Het onderhouden van het verband tusschen de verschillende deelen van eene compagnie is een eerste vereischte tot bereiking van het gevechtsdoel; herstel van orde en verband moet daarom bij elke gunstige gelegenheid plaats hebben.

§ 14. In de verspreide orde houdt de C.-Ct. den tamboer bij zich; voor ordonnan-

sendienst en andere verrichtingen bezigt hij een of meer hoornblazers; de overige hoornblazers worden bij de reserve ingedeeld. Ook kan de C.-Ct. zich door een rot der reserve doen vergezellen.

§ 15. De regels voor het gevecht der compagnie gelden ook in algemeenen zin voor kleinere afdeelingen; een peloton vormt evenwel voor het gevecht in *verspreide* orde niet meer dan twee linien, waarvan de achterste *gesloten* blijft; eene sectie treedt *gesloten*, bij uitzondering met *gesloten* groepen, een kleinere afdeeling *gesloten* op.

§ 16. Zoodra een peloton gedetacheerd wordt of indien dit zelfstandig optreedt, doet de P.-Ct. zich in het commando zijner sectie vervangen. Gaat eene sectie in verspreide orde over, dan deelt de S.-Ct. den gegradueerde uit het opsluitend gelid bij een der groepen in.

Vuren.

§ 17. Het vuur moet steeds met zorg worden geleid. Wordt het geopend, vóór de af-

stand van het beslissende vuur bereikt is, dan geldt als regel, dat het sterker moet worden naarmate de afstand tot den vijand kleiner wordt en zijn grootste kracht moet bereiken kort vóór den stormaanval.

§ 18. Spaarzaamheid met de munitie moet steeds betracht worden, ten einde geen gevaar te loopen, dat in de beslissende oogenblikken het vuur ten gevolge van een te gering aantal patronen onvoldoende zij.

Er mag dus nimmer gevuurd worden, zonder dat het munitieverbruik tegen de vermoedelijke uitwerking opweegt. Behalve van de geoefendheid van den troep, hangt de uitwerking hoofdzakelijk af van de bekendheid met den afstand, het aantal geweren, de gebruikte hoeveelheid munitie en het doel.

De G.-C^n. en S.-C^n. moeten bekend zijn met den munitievoorraad bij hunne afdeelingen en ook gedurende het gevecht trachten daarvan zoo goed mogelijk op de hoogte te blijven.

§ 19. Een oordeelkundige leiding van het vuur door de aanvoerders moet gepaard gaan met een strenge vuurdiscipline.

Tot de vuurleiding behoort:

1°. de juiste keuze van het tijdstip voor het afgeven van het vuur;

2°. het doelmatig gebruik der verschillende vuursoorten, de tijdige versterking van de vurende afdeelingen en de hoogst mogelijke opvoering van het vuur in beslissende oogenblikken;

3°. de voortdurende waarneming van de tegenpartij, de vereeniging van het vuur van verschillende onderafdeelingen op een belangrijk doel door juiste aanwijzing daarvan, het aangeven van het vizier en het toezicht op het stellen daarvan;

4°. het tijdelijk staken van het vuur tot waarneming van het doel en het laten wegtrekken van den rook; het doen ophouden van het vuur, zoodra het beoogde doel is bereikt, de uitwerking zonder beteekenis zoude zijn, eene beweging moet worden uitgevoerd, het bepaalde aantal patronen verschoten is of de munitievoorraad dit noodig maakt;

5°. de zorg voor tijdige aanvulling der munitie.

§ 20. Met betrekking tot den afstand, waarop men van de tegenpartij verwijderd is, onderscheidt men het vuren op *kleine* afstanden (350 M. en daar beneden) en op *groote* afstanden (boven de 350 M).

Het beslissende vuurgevecht wordt op de *kleine* afstanden gevoerd. Alleen in bijzondere gevallen mag bij de verdediging boven den afstand van 700 M. worden gevuurd; de B.-C^t. en de C.-C^t. alleen zijn bevoegd dit vuur te gelasten, hetwelk niet wordt afgegeven wanneer niet minstens één peloton daaraan kan deelnemen.

§ 21. Voor de leiding van het vuur in de tirailleurlinie en voor de verplichtingen van S.-C^n. en G.-C^n. gelden de bepalingen der 4de Afd. R.-S.

Zoolang mogelijk wordt salvovuur aangewend. Eerst wanneer het salvovuur niet meer kan worden toegepast, wordt tot het tirailleurvuur overgegaan en getracht ook dit zoolang mogelijk in de hand te houden. Onmiddellijk

voor den stormaanval moet evenwel het vuur, ook wegens den moreelen indruk, zoo krachtig mogelijk zijn en mitsdien zonder ophouden worden afgegeven.

Vóór de houding, waarin moet worden gevuurd, gelden almede de bepalingen der 4de Afd. R.-S. Door gesloten afdeelingen wordt alleen in knielende of staande houding, naar gelang der omstandigheden, gevuurd.

§ 22. Ook wanneer zich meer dan één sectie in de tirailleurlinie bevindt, worden de soort van vuur en het vizier door den commandant der tirailleurlinie aangegeven; hij kan ook, tot concentratie van het vuur, het doel noemen; doet hij dit niet, dan wordt het doel door de S.-Cn. aangewezen. De aanwijzingen van den commandant der tirailleurlinie gelden de S.-Cn. en de G.-Cn., wier S.-Ct. zich niet bij de tirailleurlinie bevindt; zij houden daarmede rekening bij hunne commando's.

§ 23. Gesloten afdeelingen maken in den regel alleen van salvovuur gebruik. In bataille zullen de salvo's zoolang mogelijk door de geheele compagnie tegelijk worden afgegeven,

Door op zich zelf staande of gedetacheerde sectiën of pelotons wordt gevuurd volgens de beginselen der R.-S.

§ 24. Zijn gesloten sectiën op eenigen afstand van elkander geplaatst en door den C.-Ct. gewaarschuwd om op een door hem aangewezen doel te vuren, dan stellen de S.-Cn. hunne sectie zoo noodig vooraf zoodanig op, dat het doel duidelijk zichtbaar is.

Aanvallend gevecht der compagnie.

§ 25. Voor het gevecht in *gesloten* orde wordt vereischt een oordeelkundig gebruik van de voorschriften, vervat in de 1ste Afd. C.-S., in verband met hetgeen omtrent het gevecht in algemeenen zin en de aanwending van het vuur bepaald is.

§ 26. Wanneer het gevecht zal worden gevoerd in *gesloten orde met tusschenruimten* dan wel in *verspreide* orde kan de C.-Ct. na de verkenning een voorloopige gevechtsvorm doen aannemen; hiertoe wordt één sectie,

welke later in de verspreide ordo de tirailleurlinie zal vormen, *gesloten* vooruitgezonden, terwijl het overige der compagnie op ongeveer 50 M. onder het rechtstreeksch bevel van den C.-Ct. volgt.

Voor deze vooruitgeschoven afdeeling wordt bij voorkeur eene sectie genomen, welke door een der P.-Cn. wordt gecommandeerd; de commandant van deze sectie begeeft zich al dadelijk achter zijne afdeeling en ontvangt van den C.-Ct. de noodige aanwijzingen omtrent de te volgen directie.

Bij het later inbrengen van versterkingen is deze sectie de richtingssectie, tenzij anders wordt gelast.

§ 27. De vooruitgeschoven sectie blijft zoolang mogelijk gesloten voorwaarts gaan; de S.-Ct. doet haar in *gesloten* groepen oplossen, wanneer dit door den C.-Ct. met het oog op het vijandelijk vuur of tot beter gebruik van het terrein wordt bevolen; het verspreiden geschiedt op last van den S.-Ct.

Wordt geen voorloopige gevechtsvorm aangenomen en wil de C.-Ct. onmiddellijk een sectie in *gesloten* groepen doen oplossen, dan

geeft hij almede daartoe bevel; ook voor deze wordt bij voorkeur eene sectie aangewezen, welke door een P.-Ct. gecommandeerd wordt.

§ 28. Wanneer de vooruitgeschoven sectie in *gesloten* groepen wordt opgelost, doet de P.-Ct. zich in het commando zijner sectie vervangen en blijft bij of begeeft zich naar de tirailleurlinie.

Zoolang slechts één sectie zich in de tirailleurlinie bevindt, wordt deze laatste door den S.-Ct. gecommandeerd, de P.-Ct. houdt daarop het toezicht.

Wordt de tirailleurlinie versterkt, dan treedt de P.-Ct. als commandant dier linie op.

§ 29. Zoodra de groepen worden verspreid of indien de C.-Ct. dit noodig oordeelt, zoodra de sectie in gesloten groepen is opgelost, worden door hem de soutiens aangewezen, die buiten- en achterwaarts van de vleugels der tirailleurlinie plaats nemen; zij moeten minstens één groep, doch kunnen beide of een van beide ook eene sectie sterk zijn.

De afstand van de vleugels der tirailleurlinie bedraagt normaal buitenwaarts *twintig* pas en in de diepte 50 à 100 M.; de commandanten der soutiens moeten de vleugels der tirailleurlinie steeds kunnen zien, de afstanden kunnen dáartoe worden verminderd.

Zijn de beide groepen èener sectie niet achter denzelfden vleugel der tirailleurlinie als soutien opgesteld, dan begeeft de S.-Ct. zich bij één der groepen.

De C.-Ct. leidt het geheel en houdt zich in den regel op achter het midden der tirailleurlinie ter hoogte van de soutiens; hij zorgt de tirailleurlinie niet uit het oog te verliezen.

§ 30. De reserve, minstens één sectie sterk, bevindt zich in den regel achter het midden van de tirailleurlinie op 50 à 100 M. achter de soutiens; de commandant zorgt echter steeds den C.-Ct. in het oog te houden, waartoe de afstand kan worden verminderd; behoudens onvoorziene omstandigheden, handelt hij niet dan op last van den C.-Ct.

Wanneer de gevechtstrein niet achterblijft, volgt deze de reserve aanvankelijk op korten afstand; de dekking (een sectie of een groep)

PERPUSTAKAAN NASIONAL

of, wanneer er geen trein is of volgt, de reserve beveiligt de compagnie in den rug.

Ook later kan de C.-Ct. aan den gevechtstrein eene opstelling aanwijzen, waarin de uitslag van het gevecht wordt afgewacht en waarheen de gewonden worden vervoerd.

§ 31 Zoolang mogelijk begroft het geheel zich onafgebroken voorwaarts, de commandant der tirailleurlinie wijst de directie aan op het door den C.-Ct. aangegeven punt.

Het uitbreiden en aansluiten in de tirailleurlinie geschiedt op last van den C.-Ct. wanneer in sommige gevallen een breed front en een meer open vorm gewenscht of noodig is; het openen en sluiten kan ook door den S.-Ct. worden bevolen.

Naar gelang van het terrein en de veiligheid der flanken bewegen de soutiens zich in front of uit de flank, *gesloten* of in *gesloten groepen* opgelost; zij zijn echter ondergeschikt aan de beweging der tirailleurlinie. De reserve marcheert *gesloten*.

§ 32. Zoo lang mogelijk, kan het zijn tot op den in § 33 genoemden afstand, wordt

de voorwaartsche beweging zonder te vuren voortgezet.

Het vuur wordt in den regel niet boven de 500 M., tegen den Inlandschen vijand niet boven de 350 M. afgegeven, en slechts geopend op last van den C.-Ct. die thans het punt van aanval aanwijst.

In onvoorziene omstandigheden kan ook de commandant der tirailleurlinie het vuur doen openen, eveneens bij uitzondering door enkele schutters doen vuren, wanneer hij dit noodig acht; dit vuur moet dan echter worden gestaakt, zoodra de aanleiding daartoe vervalt.

In de meeste gevallen zal het openen van het vuur een gevolg zijn van verliezen en in den regel samen moeten gaan met het sprongsgewijs voorwaarts gaan.

De sprongen worden verricht door de geheele tirailleurlinie te gelijk, zooveel mogelijk verrassend; verliezen of hevig vuur kunnen het noodig maken, dat de soutiens de linie daartoe versterken, dit geschiedt dan op last van den C.-Ct. en met niet minder dan één groep tegelijk.

De aangewezen groep begeeft zich daartoe met den looppas *gesloten* voorwaarts; op het

oogenblik, dat zij de lijn der tirailleurs overschrijdt, sluiten deze zich bij de voorwaartsche beweging aan en wordt de versterkende groep voorwaarts verspreid; heeft de versterking met eene sectie plaats, dan geschiedt het volgens dezelfde beginselen; de sectie komt als regel in de linie in *gesloten* groepen opgelost. De versterkende groep of sectie neemt het vizier van de tirailleurlinie over; de G.-Ct. of S.-Ct. draagt zorg de beweging zoodanig te regelen, dat de versterkende afdeeling, na verspreid en zoo noodig geopend te zijn, in de tirailleurlinie op de normale tusschenruimte van *acht* pas van de nevengroep komt; naar die zijde wordt de richting genomen, tenzij anders wordt gelast.

Mocht bij het versterken der tirailleurlinie eene groep tusschen de groepen eener andere sectie geraken, dan volgt zij de bewegingen dier laatste.

De soutiens volgen de tirailleurlinie eveneens sprongsgewijze; zijn zij geheel tot het versterken der tirailleurlinie verbruikt dan worden zij uit de reserve vervangen, wanneer de sterkte dezer laatste daardoor niet kleiner dan één sectie wordt.

PERPUSTAKAAN NASIONAL

§ 33. De tirailleurlinie zal de vijandelijke stelling zoo dicht mogelijk naderen, ten einde na halt te hebben gemaakt den vijand door een krachtig vuur te schokken, en zoodoende den stormaanval voor te bereiden; de afstand voor dit vuur bedraagt hoogstens 100 M.

De soutiens, welke nog niet in de linie zijn, worden tijdig derwaarts gezonden om aan dat vuur deel te nemen; de reserve blijft inmiddels doormarcheeren.

De C.-C^t. beoordeelt naar den toestand van de voorste linie en den weerstand des vijands of de hulp van een gedeelte der reserve voor den stormaanval noodig is. Het kan goed zijn dit gedeelte niet te laten halt houden om te vuren, maar van de aankomst in of achter de tirailleurlinie partij te trekken om den aanloop te doen beginnen; in het laatste geval volgt het de voorste linie op den voet, ten einde na den stormaanval onmiddellijk bij de hand te zijn. Ook kan het deel der reserve, dat aan den stormaanval deelneemt, vooraf in de tirailleurlinie gebracht worden om het vuur te versterken.

De C.-C^t. geeft het bevel of doet het signaal geven tot het beginnen van den stormaan-

val (*versnelde pas*), welke als in de 4de Afd. R. S. wordt uitgevoerd. Alle officieren, S.-Cn. en G.-Cn., die tot de voorste linie behooren, begeven zich vóór hunne afdeelingen. Op het comdo: *Attaqueeren* van den C.-Ct., dat door alle S.-Cn. en G.-Cn. wordt herhaald, zullen de tamboer en de met bij de reserve ingedeelde hoornblazers den stormmarsch slaan en blazen; dit wordt tot het einde van den aanloop onafgebroken voortgezet.

Na het commando: *Attaqueeren*, zijn de richting en het verband op de voorste afdeelingen; de directie is recht op den vijand.

Het gedeelte van de reserve, dat niet aan den stormaanval deelneemt en de dekking van den gevechtstrein — indien deze niet vooraf eene plaats is aangewezen, waar zij den uitslag van het gevecht moet afwachten — nemen te voren eene geschikte stelling in, om den stormaanval zoo mogelijk te steunen, of bij mislukking de voorste linie op te nemen.

§ 34. Gelukt de aanval, dan vuurt alles, in de vijandelijke stelling aangekomen, op den terugtrekkenden vijand; bij uitzondering kan, bij geringe diepte der stelling, de vijand

verder dan de genomen positie worden vervolgd, om hem met vrucht te beschieten.

Zoodra de vijand buiten bereik van het standvizierschot gekomen is, of vroeger zoo dit noodig wordt geacht, wordt het vuur gestaakt en de orde hersteld.

Voor zoover de reserve niet aan den stormaanval deelneemt, houdt zij zich gereed om tegenaanvallen af te weren; is de vijand uit zijn stelling verdreven, dan begeeft zij zich onmiddellijk derwaarts. Indien de gelegenheid daartoe gunstig is, vervolgt zij den vijand met salvovuur.

§ 35. Mislukt de aanval, dan moet het gedeelte der reserve, dat daaraan deel genomen heeft, trachten eenige oogenblikken stand te houden, ten einde het meevoeren van gewonden en wapens mogelijk te maken en het teruggaan der voorste linie te beschermen; deze laatste wordt dan op eenigen afstand achterwaarts door S.-C^{n}. en G.-C^{n}. verzameld, gesteund door het in de opnamestelling achtergebleven gedeelte der reserve. Kunnen de gewonden zonder bezwaar aan hun lot worden overgelaten, dan gaat het geheel snel terug en

wordt door S.-C^{n}. en G.-C^{n}. verzameld ter hoogte van en achter het gedeelte der reserve, dat in stelling gebleven is.

§ 36. In de *gesloten orde met tusschenruimten* doet de C.-C^{t}. in den regel *twee* sectiën met eene door hem te bepalen tusschenruimte in de voorste linie plaats nemen en het overige der compagnie als reserve op een afstand van 50 M. volgen; de S.-C^{n}. der voorste linie nemen dan plaats achter hunne afdeelingen, terwijl de C.-C^{t}. een der sectiën als richtingssectie aanwijst. De aanval heeft overigens, in verband met het bepaalde in § 12, plaats volgens de aangegeven beginselen.

§ 37. Het kan gebeuren, vooral indien de troep zich uit de flank in bedekt terrein beweegt, dat bij het onverwachts stooten op den vijand de gelegenheid ontbreekt om de compagnie tot het gevecht te ontwikkelen. In zoodanige gevallen is het in den regel zaak den vijand met de voorste afdeeling zoo spoedig mogelijk te lijf te gaan; bevindt de C.-C^{t}. zich niet aan het hoofd en kunnen van een langer wachten slechts onnoodige verliezen het gevolg

zijn, dan neemt de voorste S.-C^t. daartoe het initiatief.

Verdedigend gevecht der compagnie.

§ 38. Na zoo goed mogelijk het terrein te hebben verkend, bepaalt de C.-C^t. de in te nemen stelling en de wijze, waarop die zal worden bezet en verdedigd.

§ 39. Een eerste vereischte voor eene goede stelling is, dat zij gelegenheid geeft het voorgelegen terrein goed onder vuur te houden; voor een goed verband tusschen de deelen der compagnie moet worden gezorgd en op de aanleuning der flanken worden gelet.

Zal het gevecht zuiver verdedigend worden gevoerd, dan is het zaak voor de aanleuning van beide flanken zorg te dragen en zooveel mogelijk hindernissen aan te brengen. Is dit niet het geval, dan moet op één der flanken en zoo mogelijk ook vóór het front gelegenheid bestaan om aanvallend op te treden.

40. De C.-C^t. geeft de noodige bevelen, om de in te nemen stelling ter betere verde-

diging in te richten, daarbij in de eerste plaats voor een goed schootsveld zorgdragende en eerst daarna voor het aanbrengen van hindernissen.

Is er tijd beschikbaar, dan doet hij in het voorgelegen terrein de afstanden tot verschillende terreinvoorwerpen en hindernissen, alsmede tot voor den aanvaller gunstige terreindeelen, opnemen; bij het ontbreken van bovenbedoelde terreinvoorwerpen zullen eenige afstanden worden uitgezet.

Van een en ander wordt aan de S.-C^{n}. mededeeling gedaan.

In versterkte stellingen mogen de opgaven omtrent afstanden in het voorterrein niet ontbreken.

§ 41. Bij het gevecht in *verspreide* orde wordt de compagnie, wanneer aanvankelijk slechts één sectie in de tirailleurlinie plaats neemt, opgesteld als in de §§ 29 en 30 is aangegeven; de C.-C^{t}. wijst de verschillende afdeelingen haar plaats en bestemming aan en overtuigt zich van hare goede plaatsing; de bevelvoering in de tirailleurlinie is in den regel als in § 28 is bepaald.

De groepen in de tirailleurlinie worden in den regel van den beginne af verspreid; het al of niet uitbreiden regelt de C.-Ct. vóór het openen van het eigen vuur. Het bestrijken van toegangen wordt aan vooraf aan te wijzen afdeelingen der tirailleurlinie opgedragen.

§ 42. De commandanten der soutiens zorgen voor eene goede gemeenschap met de tirailleurlinie; zij overtuigen zich van de meest geschikte wijze, waarop zij in die linie kunnen optreden.

§ 43. Tot waarneming van 's vijands opmarsch in het voorgelegen terrein of op de flanken, doet de C.-Ct. door de reserve patrouilles uitzenden, die tegenover een Inlandschen vijand niet zwakker dan een halve groep mogen zijn. Het uitzenden van patrouilles kan tegenover een Inlandschen vijand door het uitzetten van posten worden vervangen.

De C.-Ct. geeft den commandant der reserve zoo mogelijk reeds thans de wijze aan, waarop zij aan het afslaan van 's vijands stormaanval moet deelnemen, en laat aan dien commandant de zorg voor eene goede gemeenschap over.

Voorts bepaalt hij de stelling, welke de gevechtstrein inneemt, zoomede die, waarin de reserve of het aangewezen deel daarvan een mogelijken terugtocht moet beschermen.

Van het oogenblik dat het vuur geopend wordt, houdt de C.-Ct. zich als regel nabij de tirailleurlinie op.

§ 44. Omtrent het vuur der tirailleurlinie, dat als regel niet boven de 700 M. wordt afgegeven, gelden de algemeene bepalingen; het wordt gericht op de voorste troepen des vijands, bij uitzondering ook op soutiens en andere afdeelingen. De C.-Ct. beslist wanneer de soutiens tot versterking van het vuur in de linie zullen plaats nemen; dit geschiedt bij voorkeur gesloten. Wil de C.-Ct. bij uitzondering boven de 700 M. doen vuren, dan wijst hij daartoe een niet tot de tirailleurlinie behoorende afdeeling aan; hij doet haar teruggaan zoodra het beoogde doel bereikt is.

Wanneer de soutiens in de linie hebben plaats genomen, geven zij zoolang mogelijk salvovuur af en de reserve, welke gedurende den loop van het gevecht tegen omtrekking en flankaanvallen heeft gewaakt, rukt gedeeltelijk

op tot in de nabijheid van de tirailleurlinie, ten einde gereed te zijn tot afwering van den stormaanval.

Gaat de vijand tot den stormaanval over, dan wordt door de geheele linie een krachtig vuur afgegeven; het aangewezen gedeelte der reserve komt in de linie en neemt deel aan dit vuur, dat tot het laatste moet worden voortgezet.

Zijn de omstandigheden gunstig, dan is van een goed uitgevoerden tegenaanval, bij voorkeur op de flank, de beste uitwerking te verwachten; ook het verrassend optreden zelfs van kleine afdeelingen in de flank van den vijand is dikwijls voldoende om den aanval af te wijzen.

§ 45. Wordt de aanval afgeslagen, dan wordt het vuur voortgezet tot de vijand buiten de dracht van het standvizier gekomen is, daarna wordt de orde hersteld; de reserve, of het gedeelte daarvan dat niet aan den stormaanval deel genomen heeft, kan inmiddels in de linie rukken en salvovuur afgeven zoolang daarvan nog voldoende uitwerking te verwachten is.

§ 46. Moet de verdediger wijken, dan zal het gedeelte der reserve, dat rechtstreeks aan de verdediging heeft deel genomen, trachten met het in § 35 aangegeven doel eenige oogenblikken stand te houden; de S.-Cn. en O.-Cn. doen de teruggaande afdeelingen eene nieuwe stelling innemen onder bescherming van het achtergebleven gedeelte der reserve; in deze stelling wordt zoodra mogelijk het vuur geopend, ten einde het terugtrekken te beschermen. De terugtocht wordt aldus bij gedeelten voortgezet; de voorste afdeelingen houden halt, zoodra zij ter hoogte van de achterste gekomen zijn.

Op dezelfde wijze moet worden gehandeld bij het vrijwillig ontruimen van eene stelling, bijaldien de vijand op den voet vervolgt. Moet hierbij van den flankmarsch worden gebruik gemaakt, dan zullen de sectiën of groepen aan het hoofd der colonne achtereenvolgens zijwaarts van de marschrichting halt houden om de terugtrekkende colonne op te nemen; zij sluiten daarna achter de colonne aan.

Een hinderlaag, welke gelegenheid geeft den vervolgenden vijand verrassend te beschieten, is dikwijls voldoende hem tot staan te brengen; een korte tegenaanval verrassend uitgevoerd

kan daartoe eveneens worden aangewend.
Het bepaalde in het slot van § 35 is hier eveneens van toepassing.

§ 47. Indien het gevecht zuiver verdedigend zal worden gevoerd en de in te nemen stelling op de flanken aangeleund of voldoende tegen flankaanvallen beveiligd is, kan de C.-Ct. reeds dadelijk *twee* sectiën naast elkander in de tirailleurlinie doen plaats nemen; zijn in zoodanig geval geen soutiens ingedeeld, dan neemt de reserve stelling op verminderden afstand achter de linie. Ook kan de C.-Ct., in verband met het bepaalde in § 12, bij uitzondering de vuurlinie door *gesloten* sectiën doen bezetten.

HET GEVECHT

VAN HET

BATALJON.

ALGEMEENE BEPALINGEN OMTRENT HET GEVECHT

VAN HET BATALJON.

PERPUSTAKAAN NASIONAL

§ 48. De bepalingen, welke voor het

gevecht der compagnie in het algemeen alsmede die, welke voor de vuren zijn voorgeschreven, zijn in algemeenen zin ook van toepassing bij het gevecht van het bataljon.

De verplichtingen van den C.-Ct. bij het gevecht der compagnie gelden ook voor den B.-Ct.; hij stijgt van het paard, wanneer bijzondere omstandigheden dit noodzakelijk of wenschelijk maken.

Zoodra de B.-Ct, op grond van zijne opdracht en bekomen inlichtingen, de verkenning van den vijand en den aard van het terrein het gevechtsplan heeft ontworpen, zal hij dit aan de C.-Cn. mededeelen en ieder hunner bekend maken met de taak, welke hij daarbij te vervullen heeft.

§ 49. Binnen de door dit voorschrift gestelde grenzen en voor zoover door den B.-Ct. niet anders wordt gelast, is ieder C.-Ct. bij de uitvoering der hem opgedragen taak vrij in de keuze van opstelling, den vorm en de wijze van beweging zijner compagnie, mits hij zorg drage voor het noodige verband en de vereischte samenwerking met neven en voorwaarts geplaatste afdeelingen.

Als regel zullen de gesloten afdeelingen zich in hare bewegingen voegen naar die der opgeloste of verspreide afdeelingen.

De B.-Ct. zal niet in gevechtshandelingen der compagnieën ingrijpen, dan wanneer hij ziet dat het gevechtsdoel uit het oog verloren wordt.

De tirailleurlinie en de soutiens maken de *gevechtslinie* uit.

§ 50. Wanneer eene compagnie tot bereiking van eenig gevechtsdoel wordt gedetacheerd, gelden voor haar de bepalingen voor het gevecht der compagnie aangegeven.

De marsch wordt zoo bedekt mogelijk uitgevoerd.

Voor den commandant van die compagnie is de bereiking van het aangegeven doel het eenige richtsnoer; op eigen verantwoordelijkheid neemt hij daartoe de maatregelen, welke de omstandigheden vereischen.

§ 51. Beschikt de B.-Ct. over detachementen van andere wapens, dan maakt hij ook de commandanten daarvan, zooveel noodig, met

het gevechtsplan bekend en voorziet hen van de noodige bevelen.

Tegenover een Inlandschen vijand wordt voor de artillerie steeds een vaste dekking aangewezen.

§ 52. Bij de verdeeling van het bataljon beslist de belangrijkheid van de opdracht, welk gedeelte door den B.-C^t. persoonlijk wordt aangevoerd. Bij het andere gedeelte neemt de hoogste of oudste in rang zijnde officier het commando op zich, en doet zich zoo noodig in het zijne vervangen.

§ 53. Waar bij de omschrijving van het gevecht geen aanwijzingen omtrent afstanden en tusschenruimten zijn gedaan zijn die, voor de compagnie aangegeven, van kracht.

Aanvallend gevecht van het bataljon.

§ 54. Bij het aanvallend gevecht wordt al dan niet van de verspreide orde gebruik gemaakt; het wordt in compagniescolonnes gevoerd.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

§ 55. Eene compagnie is in het bataljons-

verband in voorloopigen gevechtsvorm, wanneer de *gesloten orde met tusschenruimten* (§ 12) zoodanig is aangenomen, dat *twee* sectiën in de voorste linie met een tusschenruimte van *drie* sectiën front en de beide andere sectiën op 50 à 100 M. daarachter als soutien zijn opgesteld.

Worden de sectiën der voorste linie in *gesloten* groepen opgelost, dan begeeft zich achter elke vleugel één sectie als soutien, tenzij door den B.-C^t. wordt bepaald dat het soutien in zijn geheel achter een der vleugels plaats neemt. (§ 61).

De C.-C^t. commandeert de voorste linie (later de tirailleurlinie) en leidt de beweging van het soutien.

Het oplossen in gesloten groepen van de voorste linie geschiedt altijd *rechts* of *rechts voorwaarts* door de rechter- en *links* of *links voorwaarts* door de linkersectie, het verspreiden geschiedt in elke sectie zooals in § 204, R.-S. is bepaald.

De tusschenruimte tusschen de beide sectiën bedraagt *drie* sectiën front bij *gesloten* groepen en *twee* sectiën front, wanneer de groepen verspreid zijn.

Zijn twee of meer compagnieën naast elkander in de gevechtslinie opgesteld, dan bedraagt hunne onderlinge tusschenruimte in de voorste linie de frontbreedte van *vijf*, *vier* of *drie* sectiën, naarmate de sectiën *gesloten*, *in gesloten groepen opgelost* of *verspreid* zijn.

In het belang eener snelle en regelmatige ontwikkeling en om zoowel bij het verspreiden als bij het openen, zoomede bij het brengen van soutiens in de tirailleurlinie over de noodige ruimte te kunnen beschikken, zonder het gevechtsfront meer dan noodig uit te breiden, moet zooveel mogelijk aan de aangegeven tusschenruimten worden vastgehouden.

Bij het verlengen der gevechtslinie met één compagnie neemt deze laatste gelijke opstelling aan als de nevencompagnie.

§ 56. Wordt van den beginne af meer dan één compagnie in de gevechtslinie geplaatst, dan nemen zij altijd naast elkander plaats.

Wordt gedurende het gevecht de gevechtslinie versterkt dan is deze regel eveneens van kracht, ten einde vermenging van compagnieën te voorkomen.

Alleen wanneer bij den opmarsch de on-

middellijke ontwikkeling van een geheele compagnie in de *tirailleurlinie* noodzakelijk is, kan bij uitzondering hiertoe worden overgegaan; een tweede compagnie wordt dan als soutien aangewezen.

§ 57. De commandant der compagnie met den veiligheidsdienst belast zal bij het ontwaren van den vijand daarvan onmiddellijk aan den B.-Ct. kennis geven; hij zal daarna dadelijk maatregelen nemen om de diepte zijner compagnie te verminderen en den vijand voorloopig verkennen.

§ 58. Zoolang de door den B.-Ct. uit te voeren verkenning geen voldoende kennis oplevert omtrent den vijand, wordt de beweging voortgezet, hetwelk door de voorste compagnie kan geschieden in voorloopigen gevechtsvorm, terwijl de overige compagnieën volgen.

Is tot het gevecht besloten, dan worden de uit het gevechtsplan voortvloeiende bevelen gegeven.

§ 59. Wordt niet in verspreide orde gevochten, dan voeren de C.-Cn. de gegeven

bevelen uit met toepassing van de 1ste Afd. C.-S. en de IIde Afd. B. S.

§ 60. Zal van de verspreide orde worden gebruik gemaakt en is de voorste compagnie nog niet in den voorloopigen gevechtsvorm, dan gaat zij thans daartoe over, terwijl eene tweede compagnie, nu of later, daarnaast kan worden opgesteld.

Eén compagnie blijft altijd in reserve; hetgeen na aftrek van de voor den trein enz. bestemde dekking nog beschikbaar is, wordt tot een bepaald doel aangewend of blijft eveneens in reserve.

§ 61. De directie wordt ten allen tijde door den B.-C^t. aangegeven; bevindt zich meer dan één compagnie in de gevechtslinie, dan wijst hij ook de richtingscompagnie aan; bij het verlengen der gevechtslinie wordt richting genomen naar de compagnie welke zich reeds daarin bevindt, tenzij anders wordt gelast.

Bij de opstelling van meer dan één compagnie in de gevechtslinie worden de soutiens buitenwaarts van de vleugels geplaatst; het soutien van de eene compagnie achter

den meest bedreigden of niet aangeleunden vleugel vereenigd, dat van de andere achter de vleugels van de compagnie verdeeld; de B.-Ct. geeft hiertoe de noodige aanwijzingen.

§ 62. De reserve volgt de soutiens in den regel achter het midden op een afstand van 100 à 200 M. De B.-Ct houdt zich in den regel op tusschen de soutiens en de reserve op zoodanig punt, dat hij zooveel mogelijk het geheel kan overzien.

§ 63. Het oplossen in gesloten groepen geschiedt op last van den B.-Ct.

Het verspreiden wordt ten allen tijde door de C.-Cn. geregeld en geschiedt zoodra het vijandelijk vuur daartoe dringt.

§ 64. In het algemeen moet bij het plan van aanval naar omvatting, zoo mogelijk naar omtrekking van 's vijands stelling worden gestreefd; in den regel is dit niet anders mogelijk dan door een afdeeling daartoe te detacheeren, indien althans de omstandigheden daarvoor gunstig zijn.

§ 65. Zoolang mogelijk gaat de tirailleurlinie in haar geheel voorwaarts.

Moet het voorwaarts gaan sprongsgewijze geschieden, dan gaan de tirailleurs van dezelfde compagnie gelijktijdig vooruit; dit geschiedt op initiatief van de C.-C^{n}., die de geschikte oogenblikken daarvoor aangeven.

§ 66. Voor de soutiens gelden de regels bij het aanvallend gevecht der compagnie voorgeschreven.

Het versterken van de tirailleurlinie geschiedt in den regel met niet minder dan één sectie te gelijk.

Bij geheel verbruik van een soutien wordt dit uit de reserve vervangen, indien deze hierdoor niet zwakker dan eene compagnie wordt.

§ 67. Eene compagnie, welke in reserve volgt, marcheert uit de flank of in compagniescolonne.

Door den marsch, voor zooveel noodig, voort te zetten, terwijl de tirailleurlinie vuurt, wordt de afstand tot die linie verminderd; het voorwaarts gaan geschiedt zoo noodig met slaande trom.

§ 68. Het initiatief tot den stormaanval kan genomen worden door één der C.-C^n. van de gevechtslinie, indien deze de omstandigheden daarvoor gunstig acht of als deze laatste daartoe dwingen; de aanval moet door de geheele linie worden overgenomen en ondersteund, terwijl een deel der reserve zoo snel mogelijk met slaande trom volgt.

Bezit de gevechtslinie voor den stormaanval niet de noodige kracht, dan doet de B.-C^t. een deel der reserve zoo snel mogelijk oprukken en de tirailleurlinie onder het slaan en blazen van alle tamboers en hoornblazers tot den aanval medeslepen; het andere deel van de reserve wacht in eene opnamestelling den uitslag af om bij mislukking onmiddellijk bij de hand te zijn.

§ 69. Na den aanval wordt gehandeld overeenkomstig de beginselen van de §§ 34 en 35.

§ 70. Wanneer de compagnie, welke met den veiligheidsdienst belast is, bij het onverwachts stooten op den vijand zich bevindt in een toestand als bedoeld in § 37, dan wordt gehandeld overeenkomstig de beginselen in die § aangegeven.

VERDEDIGEND GEVECHT VAN HET BATALJON.

§ 71. Voor het bezetten der stelling gelden dezelfde grondregels als bij het verdedigend gevecht der compagnie.

Het gevecht bestaat in hoofdzaak uit de verdediging van gedeelten der stelling door daartoe aan te wijzen compagnieën, welke door eene reserve worden ondersteund.

Zal het gevecht zuiver verdedigend worden gevoerd, dan kunnen al dadelijk *drie* compagnieën in de gevechtslinie geplaatst worden. Is dit niet het geval, dan worden daarvoor *twee* compagnieën aangewezen.

Één compagnie vormt steeds de reserve; het overige kan voor aanvallend optreden worden bestemd.

§ 72. Naar de algemeene aanwijzingen, daaromtrent door den B.-C^t. te geven, moeten de C.-C^n., ieder voor het hem ter verdediging aangewezen vak, maatregelen nemen tot het verhoogen van de verdedigbaarheid der stelling.

Volgens aanwijzing van den B.-C^t. verleenen afdeelingen der reserve in de stelling hulp

tot versterking van het terrein; zij zorgt voor de gemeenschap tusschen zich en de gevechtslinie.

§ 73. Zoolang de richting van den vijandelijken aanval en de bedoeling der tegenpartij niet kunnen worden beoordeeld, wordt de stelling niet volledig bezet en beveiligen zich de compagnieën door patrouilles of posten.

Wordt de stelling bezet, dan worden de groepen in den regel van den beginne af verspreid, naar omstandigheden geopend.

Treedt de aanvaller met geschut op, dan worden in de tirailleurlinie aanvankelijk slechts enkele manschappen geplaatst, die tot waarneming dienen; de C.-C^{n}. dragen zorg, dat de stelling door de voorloopig achterwaarts opgestelde bezetting geheel is ingenomen, zoodra het vuur moet worden geopend.

Gedurende het gevecht worden de flanken der stelling waargenomen door de soutiens en, zoo noodig, door patrouilles of posten der reserve.

§ 74. De reserve wordt in den regel achter het midden der stelling of nabij den terugtochtsweg geplaatst, zoodanig dat zij spoedig

naar alle zijden in gevecht kan worden gebracht; zij beveiligt tevens de stelling in den rug.

De B.-Ct. houdt zich in den regel op ter hoogte van de soutiens, zorgende dat hij zooveel mogelijk het geheel kan overzien en vooral de reserve niet uit het oog verliest.

Door de in de gevechtslinie geplaatste compagnieën wordt geene reserve afgezonderd en de verdediging door de tirailleurlinie met soutiens in algemeenen zin gevoerd zooals bij de compagnie is aangegeven.

Indien de omstandigheden gunstig zijn, zal eene daarvoor aangewezen afdeeling tijdig, bij voorkeur om een der vleugels heen, aanvallend optreden, ten einde tot het afslaan van den aanval mede te werken.

Ook kan de tegenaanval van uit het front worden uitgevoerd indien te groote uitbreiding bij den aanvaller daartoe een gunstige gelegenheid aanbiedt.

§ 75. Wordt de aanval afgeslagen, dan vervolgt de reserve den wijkenden vijand met salvo's, hetwelk wordt voortgezet zoolang van dit vuur nog uitwerking te verwachten is.

Het teruggaan, bij een gelukten aanval of

het afbreken van het gevecht en het ontruimen eener stelling geschieden in algemeenen zin zooals bij het gevecht der compagnie is aangegeven; het laatste heeft plaats bij gedeelten, zoo mogelijk van niet minder dan eene compagnie.

HET GEVECHT

DER

BRIGADE.

§ 76 De bepalingen omtrent het gevecht van het bataljon voorgeschreven gelden voor die afdeeling ook bij de brigade; de B^{a}.-C^{t}. gedraagt zich ten opzichte van de commandanten der zelfstandige troepenafdeelingen naar de regels bij het gevecht van het bataljon voor den B.-C^{t}. ten opzichte van de C.-C^{n}. voorgeschreven.

De B^{a}.-C^{t}. kiest zijne standplaats daar, waar hij de gevechtslinie het best kan overzien, de uitvoering der door hem bevolen bewegingen kan nagaan, den vijand voldoende kan waarnemen en gemakkelijk te vinden is.

Kan hij de geheele gevechtslinie niet overzien, dan plaatst hij zich dààr, waar hij een overzicht heeft over het belangrijkste gedeelte van het gevechtsveld.

Verlaat hij zijn standplaats, dan laat hij een officier of onderofficier achter, die de ordonnansen terecht wijst.

De commandanten der zelfstandige onderafdeelingen zijn verplicht aan den Br.-Ct. bericht te zenden van belangrijke veranderingen in den gevechtstoestand; het inzenden van periodieke berichten wordt door hem geregeld.

§ 77. Voor het gevecht wordt de brigade verdeeld in *gevechtslinie* en *reserve;* de sterkte dier onderdeelen hangt van omstandigheden af en regelt zich naar het gevechtsdoel en den te verwachten weerstand.

Bij het gevecht wordt altijd de verspreide orde toegepast; de tirailleurlinie, de soutiens en de bataljonsreserves vormen de *gevechtslinie.*

De opstelling der troepenafdeelingen van andere wapens wordt door den Br.-Ct. geregeld naar het gevechtsdoel; is de artillerie op een der vleugels van de gevechtslinie geplaatst,

dan wordt in den regel een afdeeling als dekking daarvan aangewezen.

§ 78. In de *gevechtslinie* worden de bataljons naast elkander opgesteld; in de tirailleurlinie moet worden gezorgd, dat tusschen de verspreide afdeelingen van verschillende bataljons minstens *vijftig* pas tusschenruimte wordt gehouden.

§ 79. De opstelling der bataljons in de *gevechtslinie* is als die bij het gevecht van het bataljon aangegeven; de soutiens achter de naar elkander gekeerde vleugels van twéé bataljons nemen plaats achter de naastbijgelegen tusschenruimten van de tirailleurlinie van hun bataljon.

Het gevecht wordt door de gevechtslinie gevoerd; slechts bij uitzondering kan een gedeelte der reserve daaraan deelnemen.

§ 80. De reserve bevindt zich in den regel 200 à 300 M. van de bataljonsreserves der gevechtslinie achter het midden daarvan, bij uitzondering achter één der vleugels.

Hare taak is in hoofdzaak bescherming van

de gevechtslinie in den rug en het tegengaan van aanvallende bewegingen des vijands op de flanken, zoo noodig ook vervolging des vijands of dekking van den terugtocht.

Is de reserve meer dan één bataljon sterk, dan kan een gedeelte tot steun van de gevechtslinie worden bestemd; dit gedeelte volgt de bataljonsreserves op ongeveer 150 M. terwijl het overige als reserve op den aangegeven afstand volgt.

§ 81. De Br.-Ct. wijst bij den aanval de directie en is meer dan een bataljon in de gevechtslinie opgesteld, ook het richtingsbataljon aan; het verband wordt daarnaar onderhouden.

§ 82. Wanneer de Br.-Ct. tot bereiking van het gevechtsdoel eene afdeeling detacheert, gelden voor die afdeeling de bepalingen van § 52 en 64.

§ 83. Bij de verdediging verdient het aanbeveling, indien het terrein zulks toelaat, om afdeelingen in het voorterrein der stelling voeruit te schuiven, welke den vijand op grooten afstand beschieten, hem omtrent de inge-

nomen stelling misleiden, reeds spoedig tot ontwikkeling dwingen en bepaalde punten onder vuur nemen.

Deze afdeelingen worden nimmer uit achterstaande troepen ondersteund en zullen bij het opdringen des vijands tijdig het front der stelling vrij maken en terugtrekken.

HANDELINGEN

TEGEN ONVERHOEDSCHE AANVALLEN

EN

TEGEN CAVALERIE.

§ 84. Tegen aanvallende cavalerie wordt salvovuur afgegeven, dat niet boven de 350 M. geopend wordt.

§ 85. Tegen onverhoedsche aanvallen en tegen cavalerie wordt door *verspreide* afdeelingen gehandeld naar de beginselen aangegeven in § 244, R. S.; het verzamelen strekt zich niet verder uit dan tot de sectiën; indien er tijd is kiezen de S.-Cn of G.-Cn. de op-

stelling in verband met de terreingesteldheid zoodanig, dat zij elkander door vuur kunnen ondersteunen. Geschiedt de aanval zoo verrassend, dat weinig of geen tijd tot vuren overblijft, dan leggen bij een cavalerieaanval de tirailleurs zich neder, laten de ruiters over zich heen gaan en geven hen vuur na.

§ 86. In *gesloten* orde van verschillende zijden bedreigd, vormen afdeelingen kleiner dan eene compagnie een kring om haren commandant, zooals voor de groep is aangegeven.

Eene compagnie formeert carré of de C.-C^t. doet de onderafdeelingen zoodanig stelling nemen, dat zij aan het vuur kunnen deelnemen; het bepaalde omtrent de vuren in colonne (§ 35 C.-S.) kan hierbij in toepassing worden gebracht.

Gesloten afdeelingen grooter dan eene compagnie al of niet vergezeld door afdeelingen van andere wapens handelen naar dezelfde beginselen; het aannemen van den carré- of een anderen geschikten vorm geschiedt op last van den colonnecommandant, die de verschillende afdeelingen kunne plaats aanwijst of doet

aanwijzen; de trein wordt in het carré opgenomen, waarin als regel ook eene kleine reserve aanwezig dient te zijn.

Zijn verschillende carré's geformeerd, dan hebben de C.-Cn. de vrijheid om de verder voorgeschreven bewegingen (§ 63, B.-S.) niet uit te voeren, wanneer de gevechtstoestand dit raadzaam maakt.

Bij de noodige koelbloedigheid is tegen cavalerie elke opstelling, die het vuren van alle afdeelingen toelaat, goed.

§ 87. Bij het doortrekken van terreinen, waar onverhoedsche aanvallen van meer dan eene zijde te wachten zijn, zal zoo mogelijk in carré worden gemarcheerd.

VOORZIENING IN DE BEHOEFTE AAN MUNITIE.

§ 88. De commandant van elke zelfstandig optredende of gedetacheerd wordende afdeeling is verantwoordelijk, dat zijne manschappen van het voorgeschreven aantal patronen voorzien zijn. Bij een gedetacheerde of op zich zelf staande compagnie is de C.-Ct. bovendien

verantwoordelijk voor de bepaalde hoeveelheid reservemunitie. Overigens berust de verantwoordelijkheid voor de reservemunitie bij den B.-C.

§ 89. Vóór den aanvang van het gevecht kan een gedeelte der reservemunitie worden uitgereikt.

§ 90. In het gevecht, niet in beweging zijnde, worden aan de buiten gevecht gestelden de patronen ontnomen, om tot aanvulling van de munitie der overige manschappen te dienen; de S.-C^{n}. en G.-C^{n}. hebben hierop toe te zien.

§ 91. Moet de munitie gedurende het gevecht worden aangevuld, dan worden de patronen, zoo noodig door manschappen der reserve, naar de afdeelingen gebracht, die daaraan behoefte hebben; zij worden aan de S.-C^{n}. en G.-C^{n}. afgegeven, die voor de verdeeling zorgen.

§ 92. Van elken stilstand in het gevecht kan voor munitieaanvulling gebruik gemaakt worden, terwijl na den afloop zoodra mogelijk

in de aanvulling der verbruikte patronen wordt voorzien.

VERVOER VAN GEWONDEN.

§ 93. Onder toezicht van het bij den gevechtstrein aanwezige hospitaalpersoneel worden de gewonden in tandoe's uit het gevecht naar achteren vervoerd; is daarvoor niet genoeg personeel aanwezig, dan worden manschappen van de dekking of van de reserve tot geleide van de tandoe's aangewezen. Het streven behoort te zijn de gewonden zoo spoedig mogelijk naar de verbandplaats te doen vervoeren.

§ 94. Tegenover een Inlandschen vijand, die bij een gedwongen terugtocht op den voet vervolgt, is iedereen verplicht zooveel mogelijk voor het meevoeren der gewonden te zorgen en elk meerdere bevoegd daartoe de noodige bevelen te geven. In andere gevallen kunnen bij uitzondering, doch alleen op last van den C.-Ct. en van de S.-Cn., gewonden door aan te wijzen manschappen uit het gevecht worden gevoerd; deze manschappen hernemen zoo spoedig mogelijk hunne plaatsen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL

BEVELVOERING EN GEBRUIK VAN SIGNALEN.

De commando's, waarschuwingen en aanwijzingen van de C.-C^{n}. gelden de rechtstreeks onder hen geplaatste commandanten der onderafdeelingen; deze doen daarop de bevolen bewegingen uitvoeren en zijn voor die uitvoering alsmede voor de leiding hunner afdeelingen verantwoordelijk. Op gelijke wijze geven de hoogere commandanten als regel hunne bevelen door tusschenkomst van hunne rechtstreeksche ondergeschikten.

Voor de leiding van het gevecht in *gesloten* orde gelden de bepalingen voor de oefeningen in gesloten orde.

§ 96. Alvorens de noodige bevelen te geven trekken de B.-C^{t}., de C.-C^{t}. en de commandant der tirailleurlinie zoo noodig de aandacht van de bedoelde onderbevelhebbers door een korte stoot op het tirailleerfluitje, waarvan ieder officier voorzien moet zijn.

Ieder S.-C^{t}. en op zich zelf staande G.-C^{t}., zoomede de commandant der tirailleurlinie en de C.-C^{t}. zijn dan ook verplicht, wanneer zij

dat sein hooren naar hun onmiddellijken chef te zien, ten einde te kunnen vernemen of deze hun een bevel te geven heeft.

Een lang gerekt scherp gefluit, dat door al de betrokken officieren wordt overgenomen en herhaald, is het sein tot staking van het vuur.

Voor andere doeleinden dan om de aandacht tot zich te trekken of het vuur te doen staken mag het fluitje niet gebezigd worden.

Ook in *gesloten* orde kan op gelijke wijze als boven van dit hulpmiddel door de commandanten van zelfstandig optredende of gedetacheerde afdeelingen worden gebruik gemaakt.

§ 97. Kunnen de bevelen niet met de stem worden gegeven, dan wordt gebruik gemaakt van de teekens en de wenken in het voorschrift op den velddienst aangegeven.

§ 98. Is ook dit middel niet of moeielijk toe te passen, dan worden de bevelen door ordonnansen overgebracht; die bevelen moeten dan vooral kort zijn en vóór het afzenden door den overbrenger herhaald worden, zoo mogelijk ook na diens terugkeer.

§ 99. Zijn de aangegeven middelen onvoldoende, dan wordt met inachtneming van hetgeen in § 101 bepaald is tot mededeeling der bevelen gebruik gemaakt van hoornsignalen; een uitvoeringssignaal door een benoemingssignaal voorafgegaan, heeft alleen betrekking op het gedeelte met het laatste bedoeld.

§ 100. Moet een compagnie met een benoemingssignaal worden aangeroepen, dan geschiedt zulks steeds door het signaal dat voor deze compagnie volgens haar administratief nummer bepaald is.

§ 101. De signalen gelden alleen de commandanten onmiddellijk ondergeschikt aan hem, die ze doet geven.

In het bataljon is de commandant van een compagnie bevoegd het signaal: *Attaqueeren*, te doen blazen, indien zijn compagnie zich in de gevechtslinie bevindt (§ 66).

Voor het overige zijn alleen de *commandant van het geheel* zoomede die van een *gedetacheerde afdeeling* tot het doen blazen van signalen bevoegd.

Het signaal: *ophouden met vuren*, wordt bij de betrokken compagnieën herhaald, wan-

meer in enkele gevallen commando's en de aanwending van het tirailleerfluitje niet voldoende blijken.

Zoodra het signaal: *Attaqueeren*, weerklinkt, wordt dit overgenomen door alle tamboers en hoornblazers, met uitzondering van die, ingedeeld bij dat gedeelte der reserve dat niet aan den aanval deelneemt; dit signaal wordt geblazen en geslagen tot het einde van den aanval.

§ 102. Wordt een signaal geblazen voor een bepaald onderdeel bestemd, dan wordt als bewijs dat het goed begrepen is, het benoemingssignaal door het betrokken onderdeel herhaald.

§ 101. De signalen voor het gevecht in *verspreide* orde zijn:

A. Benoemingssignalen.

1. *I^ste Compagnie.*
2. *II^de Compagnie.*
3. *III^de Compagnie.*
4. *IV^de Compagnie.*

5. *Gedetacheerder.*
6. *Rechtervleugel.*
7. *Linkervleugel.*
8. *Het geheel.*

B. Uitvoeringssignalen.

9. *Voorwaarts.* (Duidt altijd eene beweging aan naar den vijand toe).
10. *Halt.*
11. *Openen van het vuur.* (Tweemaal snel geblazen beteekent het afgeven van het laatste vuur vóór den stormaanval).
12. *Ophouden met vuren.*
13. *Rechtsomkeert.* (Duidt altijd eene beweging aan van den vijand af).
14. *Schuinsrechts.* (Tweemaal geblazen beteekent: *rechts uit de flank*).
15. *Schuinslinks.* (Tweemaal geblazen beteekent: *links uit de flank*).
16. *Herstellen der gesloten orde.*
17. *Groepen formeeren.*
18. *Versnelde pas.*
19. *Looppas.* (Aanhoudend geblazen beteekent: *Attaqueeren*).
20. *In gesloten groepen oplossen.*

VOORSCHRIFT

TOT HET

HOUDEN VAN OEFENINGEN.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

INHOUD.

Bladz.
Grondslagen van het oefeningsstelsel en algemeene gezichtspunten omtrent doel, regeling en leiding der oefeningen . . 59.
Velddienstoefeningen . . . . . 71.
Gevechtsoefeningen . . . . . 77.

GRONDSLAGEN

VAN HET

OEFENINGSSTELSEL

EN

ALGEMEENE GEZICHTSPUNTEN OMTRENT DOEL, REGELING EN LEIDING DER OEFENINGEN.

§ 1. De bataljons- of detachementscommandanten zijn aan den gewestelijken militairen commandant verantwoordelijk voor het onderricht der onder hunne bevelen staande officieren, onderofficieren en manschappen, alsmede voor den behoorlijken staat van slagvaardigheid, waarin het bataljon of het detachement ten allen tijde moet worden onderhouden.

De compagniescommandanten zijn aan den bataljons- of detachementscommandant verantwoordelijk voor het onderricht en de geoefendheid van hunne ondergeschikten.

De bataljons- of detachementscommandanten leiden het onderricht en zorgen daarbij, dat aan de C-C^{n}. den noodigen tijd en de gele-

genheid tot zelfstandig handelen worden gegeven, om zich van hunne verantwoordelijkheid te kunnen kwijten.

§ 2. Rukt het bataljon of detachement vereenigd uit, om door den bataljons- of detachementscommandant als zoodanig te worden geoefend, dan geeft deze daaromtrent de noodige bevelen.

Meestentijds evenwel moeten de compagnieën ter beschikking zijn van hare commandanten, hetgeen inhoudt, dat deze bepalen *waarin*, *waar* en binnen de door andere dienstverrichtingen enz. bepaalde grenzen ook *hoe lang* hunne compagnie zal geoefend worden; betreffende de schietoefeningen bepaalt de B.-C. de dagen, waarop het terrein ter beschikking van de verschillende compagnieën is.

§ 3. In het algemeen dient eene geleidelijke opklimming in acht te worden genomen; exercitiën uit de compagniesschool moeten achterwege blijven, zoolang de individueële geoefendheid nog te wenschen overlaat; zoo ook oefeningen met het bataljon,

zoolang de compagnieën als zoodanig tot tactisch gebruik nog niet volledig geschikt zijn; het stelselloos exerceeren uit de verschillende scholen van het exercitiereglement kort na elkander moet derhalve vermeden worden en niet tot gevechtsoefeningen worden overgegaan dan nadat het betrokken troependeel, zelfstandig optredende, in het exercitiereglement behoorlijk geoefend is.

Als regel geldt, dat de bataljons- of detachementscommandant, ten opzichte van de compagnieoefeningen vorenbedoeld, niet dan in geval van noodzakelijkheid in den gang van het onderwijs ingrijpt, doch op door hem te bepalen tijdstippen de gemaakte vorderingen onderzoekt en, naar de verkregen uitkomsten, de aan het onderricht besteede zorg en de gevolgde methode beoordeelt.

§ 4. Behalve *practische* zijn ook *theoretische* oefeningen voor eene goede vorming onmisbaar. Zij hebben niet alleen ten doel bij den militair de noodige beroepskennis aan te kweeken, doch ook hem liefde voor den militairen stand, achting voor de uniform en gehechtheid aan het vaandel in te boezemen.

§ 5. Het theoretisch onderricht der officieren wordt door den bataljons- of detachementscommandant geleid en kan aan een der kapiteins worden opgedragen; zoo dikwijls de bataljons- of detachementscommandant dit noodig acht, worden de officieren daartoe vereenigd. In deze bijeenkomsten moeten behalve het exercitiereglement en wat in verband daarmede gevorderd wordt (§ 4 G. v. h. O.) ook andere tactische voorschriften, benevens de dienstreglementen en militaire wetten worden behandeld; behalve op de kennis en het juiste begrip moet hierbij vooral op het doel en den geest der verschillende voorschriften worden gelet. Zoo zal b. v. bij de theorie over de exercitiereglementen niet alleen de werktuigelijke uitvoering worden behandeld, doch moeten de officieren ook rekenschap kunnen geven van de voor- en nadeelen aan eenige beweging verbonden, alsmede van de toepassing naar gelang van het terrein en de aanwending in verband met de handelingen des vijands.

Officieren voor wie het bijwonen van deze bijeenkomsten niet noodig wordt geacht kunnen door den bataljons- of detachementscommandant daarvan worden vrijgesteld.

In het algemeen moeten deze theoretische oefeningen in een ruimen zin, vrij van schoolsche vormen, worden gehouden; het woordelijk opzeggen der reglementen mag van de officieren niet gevorderd worden.

§ 6. Met de theorie van het kader over het exercitiereglement zijn de luitenant-adjudant en, onder zijn toezicht, de adjudant-onderofficieren belast, waarvoor de eerstgenoemde aan den bataljons- of detachementscommandant verantwoordelijk is. Voor het overige worden alle theoretische oefeningen, zoowel voor het kader als voor de manschappen door den C.-C^t. geregeld en geleid.

Bij detachementen, waarbij geen luitenant-adjudant is ingedeeld, wordt het theoretisch onderricht van het kader *in zijn geheel* door den detachementscommandant geregeld.

§ 7. Het theoretisch onderricht aan mindere militairen, dat nimmer langer dan $^3/_4$ uur achtereen mag duren, moet zoo mogelijk altijd aanschouwelijk worden gegeven.

Met afgerichte manschappen moet niet meer dan strikt noodig theorie gehouden worden,

PERPUSTAKAAN NASIONAL

en wel bij voorkeur over hun verplichtingen in het gevecht en in den velddienst, waarbij het van veel belang is het behandelde door voorbeelden uit de krijgsgeschiedenis toe te lichten.

In het algemeen behoort in het oog te worden gehouden, dat theorie geen *doel* is, doch slechts één der middelen om tot *het doel*, n. l. *practische geschiktheid*, te komen en op grond daarvan ook geen reden van bestaan heeft voor afgerichte manschappen, die blijken geven practisch volkomen op de hoogte van hunne verplichtingen te zijn.

In overeenstemming hiermede kunnen dan ook diegenen, voor wie dit niet noodig wordt geacht, door den C.-Ct. van theoretische oefeningen worden vrijgesteld.

§ 8. Het *doel* van alle militaire oefeningen is: *den soldaat en den aanvoerder van elken rang of graad voor zijn werkkring in den oorlog te vormen* en *voor te bereiden.* Daarom moeten alle oefeningen met den oorlog rekening houden en de vormen en handelingen bij de oefeningen de werkelijkheid zooveel mogelijk nabij komen.

§ 9. De werkkring van den *soldaat* in den oorlog is *tweevoudig*. *Hij moet ten allen tijde in staat zijn* te *marcheeren* en *zijn wapens te gebruiken.*

Een en ander kan hij alleen, zoolang zijn moreele en physieke toestand dit toelaten; zijne verrichtingen komen echter eerst dan tot hun volle recht, indien zij blijven binnen de grenzen door de krijgstucht en den wil der aanvoerders gesteld.

Het *marcheeren* en het *gebruik der wapens* worden door oefening aangeleerd, ook de wilskracht en de lichamelijke eigenschappen kunnen door oefening worden ontwikkeld; doch de *krijgstucht* wordt slechts verkregen door het goede voorbeeld en de trouwe plichtsbetrachting van officieren en van kader.

De *krijgstucht* vordert ten allen tijde de onvoorwaardelijke handhaving der militaire hiërarchie; daarom mag de meerdere in rang of graad nimmer onder het bevel van den mindere gesteld worden, zij het ook tot oefening of tot het afleggen van proeven van bekwaamheid.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

§ 10. Het *exerceeren* dient niet alléén als

onmiddellijke voorbereiding van den soldaat en den troep voor zijn werkkring in het gevecht, maar is tevens bij het juist nakomen der voorgeschreven vormen een krachtig hulpmiddel tot aankweeking en bevestiging van de krijgstucht.

Daarom dient hierbij ook met de krachten van den man rekening te worden gehouden, aangezien de krijgstucht wordt geschaad indien de juiste uitvoering der verschillende bewegingen te wenschen overlaat, ook al is dit een gevolg van groote vermoeidheid.

§ 11. De *gymnastische oefeningen* en die in het *gebruik van het geweer* als *schiet- en stootwapen* vermeerderen niet alleen de behendigheid en de lichaamskracht, maar dragen ook bij tot verhooging van het zelfvertrouwen. Naarmate de soldaat meer vertrouwen krijgt in zijn kracht en zijn behendigheid, zal hij zich tegen een vijand meer opgewassen gevoelen en tegen gevaren en het overwinnen van hindernissen minder opzien.

Men moet echter steeds in het oog houden, dat het niet alleen aankomt op de vaardigheid om de wapens te gebruiken, maar

ook vooral daarop, dat de soldaat zelfs in het heetst van den strijd in staat blijft van de verkregen vaardigheid partij te trekken.

Daarom is het van belang hem voortdurend en zoo grondig te oefenen, dat hij er onder alle omstandigheden toe gebracht wordt alléén reeds door de kracht der gewoonte zijn wapens te gebruiken en de verschillende bewegingen uit te voeren zooals hem geleerd is.

§ 12. In de goede vorming van het *individu*, *soldaat* zoowel als *aanvoerder*, ligt de grondslag *voor de waarde van den troep*. Zonder deze is geen voldoende samenwerking van de verschillende elementen mogelijk.

Een oppervlakkige, hoofdzakelijk slechts door oefeningen met het geheel verkregen, samenhang van den troep is niet tegen onverwachte gebeurtenissen en moeielijke omstandigheden opgewassen.

De *africhting* is van overwegenden invloed op de vorming van den soldaat. De gevolgen eener onvoldoende africhting zijn later bijna nimmer geheel weg te nemen.

Daarom moet aan de africhting van den recruut de meest mogelijke zorg worden besteed.

§ 13. Aan de *orde* in en de *innige samenhang* van den troep moet bij alle oefeningen en onder alle omstandigheden bijzondere waarde worden gehecht. In den grond bestaat te dien opzichte geen onderscheid tusschen oefeningen op het exercitieterrein en die daarbuiten. Al laten de moeielijkheden en oneffenheden van het terrein niet altijd toe in alle vormen even groote juistheid te bereiken, de opmerkzaamheid en orde mogen daaronder niet lijden. Het marcheeren uit den pas en andere noodige vrijheden moeten worden *bevolen;* eigendunkelijk mag daartoe niet worden overgegaan.

§ 14. De reglementen en voorschriften moeten niet alleen naar de *letter* maar ook en vooral naar den *geest* worden opgevat en toegepast; de voorgeschreven vormen moeten evenwel gehandhaafd blijven.

De *elementaire* oefeningen op het exercitieterrein zijn te beschouwen als voorbereiding voor die in afwisselend terrein en daarmede ook voor den oorlog. Nuttig is het ook de eerstbedoelde zooveel mogelijk aan de werkelijkheid te doen beantwoorden, ten einde den soldaat het doel daarvan te doen begrijpen.

§ 15. De *aanvoerder*, zoowel officier als mindere, is bij de oefening meestal in tweeërlei richting werkzaam: hij *onderwijst* en leert *zelf*.

Zijn persoonlijk optreden is voor den troep van veel gewicht, naar zijn voorbeeld vormt zich de ondergeschikte. In het gevecht, in het bijzonder in moeielijke oogenblikken, volgt de soldaat van zelf den meêsleependen indruk, die een beraden en flinke houding vóór en in het gezicht van den troep teweegbrengt. Oefening in die richting moet daarom het voortdurend streven van alle aanvoerders zijn.

Het is niet genoeg dat men *beveelt*, ook niet dat men het *rechte* beveelt en de uitvoering *nagaat;* de wijze *waarop* men beveelt is van veel invloed op de onmiddellijke en behoorlijke uitvoering van het bevel.

§ 16. De werkzaamheid der *onderofficieren* en *korporaals* in het gevecht bestaat voor een goed deel in het handhaven der tactische orde, zij moeten medewerken om den troep steeds in de hand van den aanvoerder te doen blijven.

Voor de *officieren* komt het er op aan het

juiste midden te vinden en te houden tusschen het op gezond oordeel berustend zelfstandig handelen en de voor de samenwerking tot het gemeenschappelijk doel noodige afhankelijkheid van de gegeven bevelen. Zij moeten door goede leiding der oefeningen bij plotselinge veranderingen in den aangenomen gevechtstoestand de overtuiging doen ontstaan, dan een troep slechts zoolang in staat is tot krachtdadig optreden, als hij in de hand van den aanvoerder blijft.

§ 17. De aanvoerders in het algemeen moeten trachten een bestaande of duidelijk aangegeven gevechts- of oorlogstoestand snel en zeker te begrijpen en te beoordeelen, en daarna naar bevind van zaken te handelen.

Van belang is het de oefeningen zoodanig in te richten, dat opdrachten in dien zin ook zooveel mogelijk aan de aanvoerders van minderen rang kunnen worden gegeven.

Waar de oefeningen zoodanig worden geregeld dat een gevechtstoestand intreedt, zal altijd gelegenheid zijn te doen uitkomen, dat in den oorlog zonder beslissing met de wapens in den regel niets bereikt wordt.

Dit zal er toe kunnen bijdragen de noodzakelijkheid tot handelen te doen inzien en daarmede den lust er toe op te wekken en zoodanig aan te kweeken, dat hij ook in de werkelijkheid niet ontbreekt.

VELDDIENSTOEFENINGEN.

§ 18. De velddienstoefeningen worden, zoover de toestand van het terrein dit toelaat, afwisselend met andere oefeningen gedurende den geheelen loop van het jaar gehouden.

Bij elke oefening moet ieder, die er aan deelneemt, zich de werkelijkheid voorstellen en in verband daarmede de regels toepassen, welke in het voorschrift op den velddienst zijn aangegeven.

Als eerste regel moet gelden, dat ieder behoort te doen wat het gezond verstand ingeeft om hetgeen hem wordt opgedragen ten uitvoer te brengen en het zijne bij te dragen tot bereiking van het beoogde doel; deze regel geldt vooral voor officieren en kader.

PERPUSTAKAAN NASIONAL

§ 19. Het eerste onderricht in de werk-

eigelijke verrichtingen van den velddienst aan jonge soldaten behoeft niet altijd op afwisselend terrein gegeven te worden; het plaatsen van dubbelposten, het doen marcheeren van patrouilles, het goed overbrengen van berichten en dergelijke kunnen ook op het exercitieterrein of in het kwartier plaats hebben; de manschappen kunnen hierbij ongewapend zijn.

Aanbeveling verdient het deze oefeningen met de theorieën te verbinden en ze in den beginne eenige dagen achtereenvolgens, of met korte tusschenpoozen te doen houden.

Een geleidelijke overgang moet daarbij in acht worden genomen.

§ 20. Hebben de manschappen op die wijze eenig begrip gekregen omtrent doel en beteekenis van den velddienst, dan worden de onderscheidene verrichtingen bij voorkeur door geoefende manschappen op het terrein uitgevoerd met het doel om ze voor ongeoefenden aanschouwelijk te maken. Hetgeen uitgevoerd is wordt kort verklaard, de begane fouten worden aangetoond en verbeterd; de opmerkzaamheid wordt gevestigd

op verschillende zaken, welke in de werkelijkheid van belang zouden zijn en door ondervraging wordt de soldaat er toe gebracht zich van een en ander rekenschap te geven.

§ 21. Daarna nemen de manschappen langzamerhand aan de eigenlijke verrichtingen van den veldienst deel, zoo mogelijk in vereeniging met geoefenden. Zij worden ook nu ondervraagd omtrent hunne handelingen en het doel daarvan.

Aanbeveling verdient het hen met een bepaalde opdracht naar een of ander terreinvoorwerp te zenden, dat zij langs een aan te wijzen weg moeten bereiken en verlaten, hen eenige vragen daaromtrent kort en duidelijk te doen beantwoorden en de juistheid der gegeven antwoorden te doen nagaan; dit scherpt het opmerkingsvermogen en het geheugen.

§ 22. Zoodra mogelijk moet bij de veldienstoefeningen een tegenpartij gemarkeerd of met twee partijen tegenover elkander opgetreden worden en, ten einde de werkelijkheid zoo getrouw mogelijk weer te geven, van losse patronen gebruik gemaakt en aan een

der partijen een kenmerkend onderscheidingsteeken gegeven worden.

Bij al deze oefeningen is het zaak het doel aan allen kort en duidelijk mede te deelen, opdat iedereen begrijpe wat er geschiedt en waarom; dit zal er wezenlijk toe bijdragen de belangstelling op te wekken en levendig te houden.

§ 23. Ofschoon opmerkingen, verbeteringen en terechtwijzingen gedurende den loop der oefeningen niet uitgesloten zijn, moet toch als regel bij het uitvoeren van een gegeven last niet worden ingegrepen, maar het volvoeren daarvan worden afgewacht.

Men houde daarbij steeds in het oog, dat het aangegeven doel dikwerf op meer dan eene wijze kan worden bereikt en ook de persoonlijkheid van den uitvoerder hierop van invloed is.

Door na afloop der oefening het gebeurde op het terrein kort te bespreken, goede maatregelen te doen uitkomen, op begane fouten te wijzen en de gevolgen van een en ander in het licht te stellen, wordt het doel der oefening beter bereikt dan door herhaalde opmerkingen en verbeteringen, die bovendien

het zelfvertrouwen schokken en de ontwikkeling van de zelfstandigheid belemmeren.

§ 24. Hoewel het ontwikkelen van het verstand de vindingrijkheid van den soldaat bij de velddienstoefeningen zooveel mogelijk moeten worden bevorderd, mag toch niet worden voorbijgezien, dat het ook voor de verrichtingen van den velddienst in de werkelijkheid vooral op de aanvoerders aankomt; het flink optreden van den commandant eener zelfs zwakke patrouille heeft reeds menigmaal tot goede uitkomsten geleid of onheilen verhoed.

Daarom moeten aan officieren en kader veelvuldig opdrachten gegeven worden, zooals hen in de werkelijkheid wachten en die hen dwingen tot zelfstandig handelen, waartoe vooral gelegenheid bestaat bij het optreden met kleine afdeelingen.

Wanneer de omstandigheden daartoe leiden kan het goed zijn officieren en onderofficieren op eene te houden velddienstoefening theoretisch voor te bereiden.

PERPUSTAKAAN NASIONAL

§ 25. Van de officieren moet worden ge-

vorderd, dat zij het voorschrift op den veld-dienst volledig kennen en begrijpen en in alle omstandigheden behoorlijk in toepassing weten te brengen.

Voor de onderofficieren en het mindere kader behoort daarnaar voor zooveel hen aangaat te worden gestreefd.

§ 26. Bij voorkeur zullen bij de oefeningen in toepassing worden gebracht de verrichtingen in den kleinen oorlog, zooals die tegenover een Inlandschen vijand veelvuldig voorkomen, als daar zijn: het leggen, opsporen en verijdelen van hinderlagen; het dekken en aanvallen van kleine transporten; het uitzoeken en betrekken van een bivak; het beveiligen, aanvallen of overvallen daarvan; het marcheeren door zeer bedekt, weinig begaanbaar terrein zonder overzicht, waarin de vijand zich ophoudt of verondersteld wordt dit te doen; het doen uitvorschen van 's vijands legerplaats, opstelling of veiligheidsmaatregelen; het goed en juist overbrengen van mondelinge bevelen of rapporten.

Vooral bij deze oefeningen zal na afloop van de eene of andere handeling gelegenheid be-

staat te wijzen op de gevolgen van het meer of minder goed nakomen van het voorschrift en van flinke of onoordeelkundige maatregelen.

§ 27. Het is zeer noodig ook een enkele maal een nachtelijke velddienstoefening te doen plaats hebben, ten einde iedereen met de daaraan verbonden bezwaren vertrouwd te maken.

Zulk eene oefening levert het meeste nut op, wanneer zij een herhaling is van hetgeen overdag is geschied; omdat vooral dan gelegenheid bestaat de bezwaren van en de verschillen met den nachtdienst te doen uitkomen.

In den regel behooren de nachtelijke oefeningen zich te bepalen tot het betrekken en beveiligen van een bivak, zoomede tot het verkennen en verontrusten daarvan.

GEVECHTSOEFENINGEN.

§ 28. Aangezien alle oefeningen de werkelijkheid zooveel mogelijk nabij moeten komen is het bij de gevechtsoefeningen van belang, dat geen commandant, onverschillig van welken rang, hetzij door voortdurende ver-

plaatsing of door het bezigen van andere hulpmiddelen, dan die hem in het gevecht ten dienste zullen staan, zich een onjuiste gevechtsleiding eigen maakt.

In het gevecht kunnen alleen eenvoudige middelen worden aangewend, welke door herhaalde oefening tot gewoonte geworden zijn.

§ 29. De beoefening van het aanvallend gevecht moet op den voorgrond staan, zonder daarom de verdediging geheel uit te sluiten.

Steeds wordt van een eenvoudige onderstelling uitgegaan, die te voren aan de officieren moet worden medegedeeld; met enkele woorden geven deze hiervan en van de te verrichten handelingen uitleg aan kader en manschappen.

Onderstellingen ten opzichte van het terrein zijn in den regel uitgesloten, het moet worden gebruikt zooals het is; bij uitzondering kan tot het beperken van gevechtshandelingen eenig gedeelte als ontoegankelijk of als door andere troepen bezet worden aangenomen.

PERPUSTAKAAN NASIONAL

§ 30. Aanvankelijk worden de oefeningen gehouden op een terrein waar het overzicht

gemakkelijk is, verband en samenwerking met weinig bezwaar zijn te onderhouden of te verkrijgen en dus de ontwikkeling en het aannemen der gevechtsorde overeenkomstig de aangegeven beginselen geleidelijk kunnen plaats hebben. Gaandeweg worden moeielijker terreinen genomen, zoodat de troep langzamerhand de geschiktheid verkrijgt om in alle terreinen op te treden.

§ 31. Bij de eerste oefeningen wordt de onderstelde vijand door enkele manschappen of door een afdeeling gemarkeerd.

Later gaat men over tot oefeningen met twee partijen tegenover elkander; hierbij treedt een officier hooger in rang dan de commandanten der te oefenen afdeelingen als leider op; deze voegt zich bij troepenafdeelingen van meer dan één bataljon zoo noodig een of meer scheidsrechters toe. Aan elk der partijen wordt een afzonderlijke opdracht en aan één dezer in den regel een kenmerkend onderscheidingsteeken gegeven.

Onnatuurlijke toestanden en omtrekkingen door kleine afdeelingen op grooten afstand moeten vermeden worden.

§ 32. Zooveel mogelijk moet bij de oefeningen worden gebruik gemaakt van losse patronen.

Bij het gevecht in verspreide orde moet vooral voor het nakomen van de bepalingen betreffende de vuren, meer bepaald van het in § 235 R.-S. voorgeschrevene worden gewaakt; door hierbij dikwijls met losse patronen te doen vuren wordt aan de manschappen vuurdiscipline geleerd. Een troep, waarbij die discipline door de kracht der gewoonte tot een tweede natuur is geworden, zal ook in het vuurgevecht door de aanvoerders in de hand kunnen gehouden worden en niet licht in munitieverspilling vervallen.

Wordt niet met losse patronen gevuurd, dan moet er bij het tirailleurvuur op worden gelet, dat de manschappen de schijnbewegingen het bepaalde aantal malen verrichten.

Ten einde bij het gebruik van losse patronen den voorraad zoolang mogelijk te doen strekken, kan het vuur op waarschuwing van den commandant in een of meer positiën geheel door schijnbewegingen worden gemarkeerd of wel vooraf worden bepaald, dat tel-

kens wanneer *salvovuur* of *tirailleurvuur* zal worden afgegeven alleen het eerste salvo of het eerste schot met een losse patroon geschieden zal.

De inzameling der ledige hulzen geschiedt gedurende de oefening door enkele manschappen (klompblazers) of wel na afloop daarvan.

§ 33. Ten einde de vervanging in de bevelvoering te beoefenen is het doelmatig een enkele maal een commandant te doen beschouwen als buiten gevecht gesteld; ook ten opzichte van enkele manschappen kan dit middel in toepassing worden gebracht, waarbij dan gelegenheid bestaat de buiten gevecht gestelden als oefening te doen vervoeren.

Ook vermenging van verschillende onderdeelen en aanvulling van munitie moeten worden beoefend.

§ 34. Wanneer gedurende de oefening onnatuurlijke toestanden ontstaan, de beide partijen elkander te dicht genaderd zijn of belangrijke fouten worden begaan en, in het algemeen, wanneer het noodig wordt geacht de oefening

te doen staken, geschiedt dit op de signalen: *het geheel, halt.*

Op deze signalen, welke door alle hoornblazers worden overgenomen houden alle troepenafdeelingen halt op de plaats waar en in den vorm waarin zij zich bevinden.

Wordt daarna het signaal: *Commandants-appel* gegeven, dan begeven zich alléén de commandanten der beide partijen naar den leider, die, na de noodige opmerkingen te hebben gemaakt of bevelen te hebben gegeven, de oefening doet voortzetten op de signalen: *het geheel, voorwaarts.*

Doet de leider na de signalen: *het geheel, halt,* het signaal: *de gesloten orde herstellen,* blazen, dan geeft hij hiermede te kennen, dat de oefening afgeloopen is.

Op het laatstgenoemd signaal wordt de gesloten orde hersteld, waarna de compagnies-, batterij- en eskadronscommandanten hun troep op de meest nabijgelegen geschikte plaats doen rusten; de infanterie zet de geweren aan rotten, de cavalerie en artillerie stijgen af.

Op het signaal: *officiersappel,* begeven de commandanten der beide partijen zoomede alle hoofdofficieren, compagnies-, batterij- en eska-

drons commandanten en naar omstandigheden ook alle overige officieren zich naar den leider tot het bijwonen der bespreking op het terrein, waardoor elke gevechtsoefening moet gevolgd worden.

Deze bespreking en de daaruit voortvloeiende aanmerkingen moeten kort en zakelijk zijn.

Bij een batalion of kleinere troepenafdeelingen moeten alle officieren daarbij tegenwoordig zijn.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL R.I.

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

